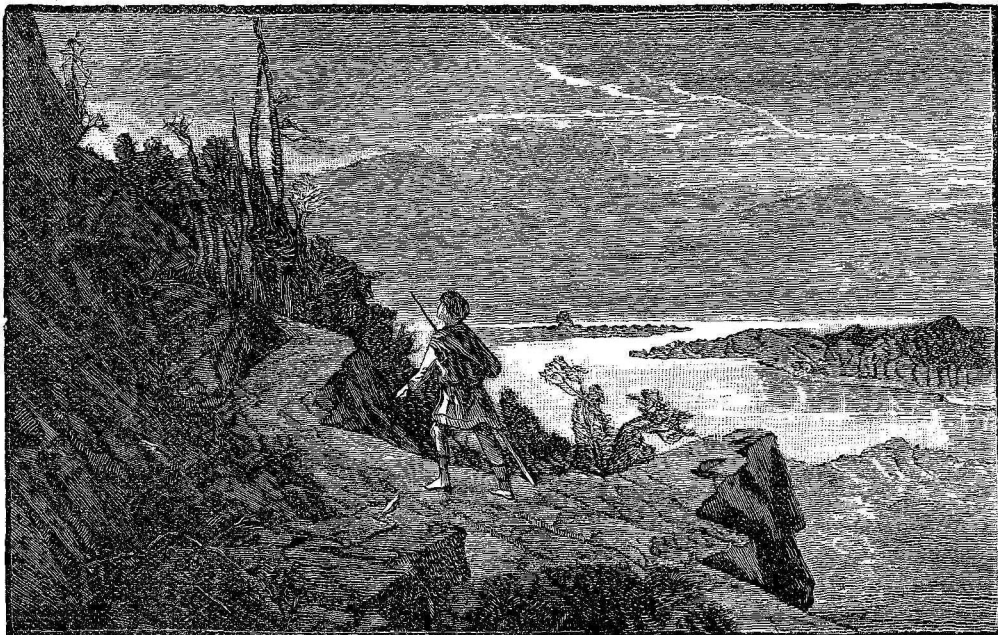

τοχόν δηχθῆ ὑπὸ σκόλου λυσσῶντος. Ὅστε πιστεύομεν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐμβολιάζωνται ἐξ ἴσου κοινῶς κατὰ τῆς λύσσης. ὅσον τώρα ἐμβολιάζονται κατὰ τῆς εὐλογίας. Τοῦτο φαίνεται ἴσως ἀπίθανον τώρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθυμῆσθε, ὅτι, ὅτε πρῶτον ἐφευρέθη ὁ ἐμβολιασμός κατὰ τῆς εὐλογίας οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤθελον οὔτε κἂν νὰ ἀκούσῃσι περὶ τοῦ πράγματος, καὶ σχεδὸν ἐκακοποίησαν τὸν ἱατρὸν ὅστις ἐφεῦρε τὸν ἐμβολιασμόν. Τώρα ὁμως ποῦ θὰ εὐρήτῃ ἄνθρωπον τόσον ἀμαθῆ ὥστε νὰ φοβῆται νὰ ἐμβολιασθῆ κατὰ τῆς εὐλογίας;

Γ'. Εἰς τῆς λαμπρᾶς τοῦ ζωῆς τὸν δρόμον
Ἄκαταπόνητος ἰδοὺ βαδίζει,
Τὴν ἐγκαρτέρησιν ἔχει ὡς νόμον
Κ' εἰς τὸν Θεόν τοῦ τὸ πᾶν ἐλπίζει.

Ναι, τὸν Θεόν τοῦ ἔχει Ἐλπίδα
Παρήγορόν του, θερμὸν Προστάτην,
Εἰς τὴν πορείαν τοῦ πιστὴν πυξίδα
Ἔως τὴν ὥραν τοῦ τὴν ὑστάτην.

Κ' ἐνῷ βαδίζει στρέφει τὸ ὄμμα
Πρὸς τὰ τῆς φύσεως ἄπειρα κάλλη,
Καὶ τὸ Ὑδράνιον προσβλέπων δῶμα
Ἐνθους τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ψάλλει.

• Ο ὁδοιπόρος τῆς ζωῆς.

• Ο ὁδοιπόρος.

Α'. Τῆς ζωῆς εὐθαρσῆς ὁδοιπόρος
Εἰς τὸ στάδιον τρέχει τοῦ βίου
Καὶ διέρχεται ταύτην ὡς ὄρος
Ἦ ὡς τάπιν εὐώδους τοπίου.

Πλήρης πόθων τὸ πᾶν περιβάλλει,
Μειδιῶσαν τὴν γῆν ἀτενίζει
Καὶ αὐτῆ τ' οὐρανοῦ ἡ ἀγκάλῃ
Ἐπ' αὐτοῦ τὴν χαρὰν τῆς σκορπίζει.

Β'. Πότε μονάζων εἰς παραλίαν,
Πότε εἰς δάση σύσκια τρέχει,
Καὶ μόνον σύντροφον τὴν βακτηρίαν
Πιστόν του φίλον καὶ ὄπλον ἔχει.

Ἐμπρός, εὐέλπιδες, καλοὶ μου φίλοι,
Εἰς τὸν τοῦ βίου δρόμον χωρεῖτε,
Καὶ μὲ τ' ἀγνά σας πάντοτε χεῖλη
Θεὸν προστάτην νὰ εὐλογῆτε.

Ἐν Πειραιεῖ, Δεκέμβριος: 1884 Δ. Κ. Σ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγουμένον φύλλον)

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.

«Συγχώρησόν με, ἀγαπητὴ καὶ σεβαστὴ μοι εὐεργέτα,
ἐὰν φαίνωμαι ἀχάριστος, ἄλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸ
κάμω.»

Οἱ συνδαιτυμόνες ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ἀρνήσει ταύτη.
Ἄλλ' ὁ Στρατηγὸς ἐξηκολούθησεν—

«Ἡ ἀπάντησίς σου δέν με δυσαρρεστεῖ, υἱέ μου, ἀπ' ἐναντίας, αὐξάνει τὴν ὑπόληψίν μου διὰ σέ. Ἄλλ' οἱ γέροντες, γνωρίζεις, εἶναι ἰδιότροποι καὶ πείσιμονες, καὶ ἐγὼ ἔβαλα πείσιμα νὰ κάμω τὴν ἐπιθυμίαν μου σήμερον· διότι ποῖος γνωρίζει πόσον καιρὸν ἀκόμη θὰ ἦμαι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον; Γεώργιε, ἰδοὺ ἔγγραφο ἀπονομῆς τίτλου εὐγενείας εἰς σέ, καὶ ὁ βασιλεὺς μοὶ ἔδωκε προσέτι ἄδειαν νὰ σέ υἱοθετήσω. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐπιμένω νὰ προσλάβῃς ὀλόκληρόν μου τὸ ὄνομα, εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ προσλάβῃς μόνον τὸ ἡμισυ! Ἰδοὺ, παρεκάλεσα τὸν βασιλέα νὰ σοὶ δώσῃ τὸ ὄνομα «Γεώργιος Βράουν φὸν Βέδελ.» Ὁ πατήρ σου συναινεῖ νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος σοῦ καὶ νὰ προσλάβῃ καὶ αὐτὸς τὸ ὄνομα τοῦτο — λοιπὸν ἐπιμένεις νὰ ματαλώσῃς τοὺς πόθους ἑνὸς γέροντος;»

«Οὐχί, οὐχί,» ἐπιθύρισε ὁ Γεώργιος, μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς συγκινήσεώς του νὰ εἴπῃ περισσότερον. Πάντες οἱ παρόντες συνεκινήθησαν· ἦτο εὐδαίμων στιγμή διὰ τὸν ἄτεκνον γέροντα, ὅστις εἶχε ζήσει καὶ ἐργασθῆ μόνον ὑπὲρ πατρίδος, νὰ ἀποκτήσῃ ἐπὶ τέλους φιλόστοργον καὶ πιστὸν υἱόν.

Ὁ στρατηγὸς ἐξηκολούθησε —

«Τὴν περιουσίαν μου δὲν δύναμαι νὰ σοὶ κληροδοτήσω· ταύτην θὰ λάβῃ ἐξάδελφός μου τις. Ἄλλ' ἤγόρασα ἐπ' ὀνόματί σου ὑποστατικόν τι πλησίον εἰς τὸ μέρος, ἔπου ὁ ἐν ἀποστρατείᾳ φίλος σου Συνταγματάρχης φὸν Σόθβε κατοικεῖ. Ἐκεῖνο θὰ σοὶ ἦναι καταφύγιον ἔπου νὰ ἀποσυρθῆς θταν πληγωθῆς καὶ ἀναγκασθῆς νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

«Λοιπὸν, κύριοι, γεμίσατε τὰ ποτήριά σας. Εἰς ὑγίαν τοῦ υἱοῦ μου Γεωργίου Βράουν φὸν Βέδελ!»

Τὰ συγχαρητήρια ἀπάντων ἐπηκολούθησαν καὶ ἡ ἡμέρα ἐτελείωσεν ἐν εὐδαιμονίᾳ. Ὁ Γεώργιος νῦν ἠσθάνετο ὅτι νέα καὶ περισσότερα καθήκοντα ἔτρεφε πρὸς τὸν εὐεργέτην του, καὶ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν ταύτην κατεγίνετο πιστῶς καὶ φιλοστόργως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Παρῆλθον ἀρκετὰ ἔτη εὐτυχῆ διὰ τὸν Γεώργιον καὶ τὴν οἰκογένειάν του, ὅτε αἰφνης φῆμαι περὶ ἐπικειμένου πολέμου ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται. Ὁ γέρον Πρίγκιψ τῆς Δεσσαυίας εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλ' ὁ μέγας πόλεμος, ὃν εἶχε προείπει, ἐπλησίαζεν ἤδη. Ἦτο τὸ ἔτος 1756, ἡ δ' Αὐστρία, Γαλλία καὶ Ρωσσία, μετὰ τῆς Σαξωνίας, εἶχον κάμει συμμαχίαν κατὰ τῆς Πρωσσίας καὶ οἱ Πρώσσοι συνησθάνοντο ἤδη ὅτι ἡ πάλῃ ἦτο περὶ ζωῆς ἢ θανάτου.

Ὁ Βασιλεὺς ἔλαβεν ἐγκαίρως πληροφορίας περὶ τῶν παρασκευῶν τῶν ἐχθρῶν καὶ ἤρχισε νὰ κάμῃ ταχθείας προετοιμασίας ἀμυντικὰς· ἦλθε δὲ εἰς τὸ Μαγ-

δεβούργον ἵνα συναγάγῃ καὶ ἐπιθεωρήσῃ τὰ στρατεύματα τῆς ἐπαρχίας ἐκεῖνης. Ὁ Γεώργιος ἀνεφέρθη διὰ ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν καὶ ἔλαβεν ὀδηγίας νὰ μεταβῆ εἰς τὸ τάγμα του, ὅπερ ἦτο εἰς τὰ Σαξωνικὰ σύνορα. Τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του ὑπῆγε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους του, σκοπεύων νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ διέλθῃ τὴν ἑσπέραν μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Διαβαίων τὴν πλατείαν τοῦ Μύνστερ συνήντησεν ὄμιλον ἀξιωματικῶν, οἵτινες συνωμίλουν ἔξωθεν τοῦ Στραταρχείου, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε καταλύσει ὁ Βασιλεὺς. Οὗτοι συνεζήτουν τὰς τελευταίας περὶ πολέμου εἰδήσεις καὶ τὸν ἐφώναζαν νὰ σταθῇ ὀλίγον μετ' αὐτῶν. Τότε εἶχε γνωστῆ ὅτι ὁ Βασιλεὺς εἶχε δωροδοκῆσει ὑπάλληλόν τινα τῆς Σαξωνικῆς Κυβερνήσεως, παρ' οὗ ἔμαθε πολλὰ περὶ τῶν παρασκευῶν τῶν συμμάχων, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτεθῆ πρῶτος κατ' αὐτῶν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ συνεζήτουν ἀν' ἡ προδοσία ἐκεῖνου τοῦ Σάξωνος ὑπάλληλου ἦτο μεμπτέα ἢ ὄχι, διότι ἦτο Πρῶσσος τὴν πατρίδα, καὶ ὀλίγα μόνον ἔτι ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Σαξωνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ δὲ Γεώργιος ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν εἰλικρινῶς ὡς πάντοτε,

— «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἄθλιος προδότης, κύριοι, καὶ λυποῦμαι ὅτι ὁ γενναῖός μας Βασιλεὺς εἶχε τίποτε νὰ κάμῃ με τοιοῦτον κακοῦργον!»

— «Σιώπα, ἄφρον!» ἐπιθύρισε ταγματάρχης τις, «μὴ σε ἀκούσῃ ὁ Βασιλεὺς ἢ τις τῶν αὐλικῶν του.»

— «Νομίζεις ὅτι θὰ ἐδίσταζον νὰ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου ταύτην καὶ εἰς τὸν ἴδιον τὸν Βασιλέα;» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος· «Ὅχι, κύριοι, ὁ Βασιλεὺς ὀφείλει ἀείποτε νὰ πράττῃ ἡγεμονικῶς, ἦτοι, γενναίως, εἰλικρινῶς, ἐν τήμῳ, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ συνηνοήσεις μετ' ἀνδρας, οἵτινες κατεπάτησαν τὸν ὄρκον των, καὶ ἐπρόδωκαν τὸ καθήκον των!»

Ἄλλ' οὐδεὶς τῶν ἀξιωματικῶν ἐφαίνετο συμμεριζόμενος τὴν γνώμην τοῦ Γεωργίου, ὅτε δὲ οὗτος τοὺς ἀπεχαιρέτησεν, ὁ τρόπος των ἦτο ψυχρὸς πρὸς αὐτόν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει καὶ ἔσπευσεν οἶκαδε, ἵνα διανύσῃ τὰς τελευταίας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁμοῦ μετὰ τὴν οἰκογένειάν του.

Μόλις ὅμως ἐφθασεν ἐκεῖ, καὶ ἦλθεν ὑπασπιστής τις, προσκαλῶν αὐτὸν νὰ προσέλθῃ ἀμέσως εἰς τὸν Βασιλέα.

— «Ἐὰν εἰπές τι, τὸ ὅποιον τὸν δυσηρέστησεν,» ἐπιθύρισε ὁ νεανίας εἰς τὸ οὖς τοῦ Γεωργίου, «ἔσο προσεκτικὸς καὶ ὁμίλει μετὰ περισκέψιν· ὁ Βασιλεὺς δὲν εἶναι σὰ καλὰ του ἀπόψε.» (ἀκολουθεῖ)